

LILIOMRÉMÜLET

A hómezők elmaradoznak, pedig kezdett annyira keménnyé fagyni rajtam a bőr, hogy törjön, ha ütnek. Mégis érezni fogom a mellkasra égett kéz nyomát. A tél kifehéredett szeme még rutinokat követel. De nem rosszul lenni jöttem. Védekezésésként magam elé tartott ökleim, mint két hópohely, hullanának, s nem bírnak hullani.

Egyre csöndesebb leszek.
Mesélnem sincs már kinek,
amikor jól érzem magam.
Mintha beázna a gyomrom,
ha meg kell szólalnom,
egy kihalt tenger vize fullaszt.

Mindenen csak túl akarok lenni.
Minden feladat. Attól félek,
ha lesz gyerekem, ő is egy feladat lesz,
teljesíteni kell. Lehet-e apálynak lenni
úgy, hogy ne hagyjon nyomot a visszahúzódás?

Elmozdul a tél. Belezörög a kásássá fagyott
beszédkészség. Meg akarok engedni valami
oda nem illő szépet, legalább ezen a belső parton.
Például liliomot. De megint csak végrehajtom
a hétköznapi estét. Nincs őrült hózápor,
csak nyugtalanság. Nem vagyok
egyenrangú a környezetemmel.

IRGALOM

Fölém hajol az éjszaka, mint egy kórházi angyal.
Attól félek, azzá változom, amire elalvás
előtt gondolok. Akár egy hiba a tükörben,
elnyúlnak az öngyilkos gondolatok.

Saját fényű tabletták, az ég szélére félrerakott csillagok,
átsüt köztük a Hold, legsötétebb fényével. Aki ránéz,
álommá változik, de én még nem tudok aludni,
ezért nézek magam elé. Hullámszik a fehér csempe,
mintha halakat látnék benne, önkívületben úszó,
parancson ragadott kezeket. Valami hideg kémlel,
valahol a tél után van egy évszak, ahol álmom
hófehér magányba nem fényesedhet vissza.